

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Jarosław Matras

Protokolant Monika Zawadzka

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego
w sprawie **M. L.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 19 czerwca 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 11 lipca 2023 r., sygn. akt IX Ka 1317/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt IX K 1703/18,

**1. uchyla zaskarżony wyrok, w tym na podstawie art. 435 k.p.k.
w stosunku do oskarżonej P. D. i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym;**

**2. zarządza zwrot na rzecz oskarżonej M. L. uiszczonej opłaty
od kasacji w kwocie 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach, wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2022 r., IX K 1703/18, uznał oskarżone M. L. i P. D. (poprzednio K.) za winne popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył im kary po roku pozbawienia wolności oraz grzywny po 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził solidarnie od oskarżonych na rzecz H. K. kwotę 58197, 24 zł tytułem naprawienia szkody.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat, zobowiązując je do informowania sądu o przebiegu okresu próby poprzez składanie pisemnych sprawozdań raz na 3 miesiące. Orzekł też o kosztach procesu.

Powyższy wyrok zaskarżony został w całości apelacją obrońcy oskarżonej M. L., który zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, wniósł o jego zmianę poprzez uniewinnienie M. L. od popełnienia zarzuconych jej czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację wniósł również pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej H. K., zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego na niekorzyść obu oskarżonych w zakresie orzeczenia o karze i środku kompensacyjnym i wnosząc o wymierzenie oskarżonym kar pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia, surowszych grzywien, a także zasądzenie solidarnie od oskarżonych kwoty 10000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd Okręgowy w Kielcach, wyrokiem z dnia 11 lipca 2023 r., IX Ka 1317/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca oskarżonej M. L.. Zaskarżając go w całości, zarzucił uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., polegające na tym, iż w wydaniu zaskarżonego orzeczenia brała udział osoba nieuprawniona do orzekania, tj. sędzia Sądu Okręgowego w Kielcach X. Y., który w

dacie wydania wyroku przez Sąd drugiej instancji był w stanie spoczynku w związku z ukończeniem 65 roku życia w dniu 12 czerwca 2021 r.

Podnosząc to uchybienie obrońca oskarżonej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy Kielce-Zachód w Kielcach wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej. Stanowisko to nie zostało poparte przez uczestniczącego w rozprawie kasacyjnej prokuratora Prokuratury Krajowej, który przychylił się kasacji obrońcy oskarżonej.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja obrońcy oskarżonej okazała się zasadna. Ma rację skarżący, że wyrok Sądu odwoławczego dotknięty jest uchybieniem stanowiącym bezzwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., której wystąpienie musi skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia. Zgodnie z treścią wymienionego przepisu, wskazanym w nim uchybieniem jest udział w wydaniu orzeczenia osoby nieuprawnionej lub niezdolnej do orzekania bądź podlegającej wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k.

Sytuacja taka zachodziła w niniejszej sprawie z uwagi na udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia sędziego X. Y., który w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. był osobą nieuprawnioną do orzekania, a to z racji przejścia w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia. Z chwilą przejścia w stan spoczynku sędzia traci władzę sędziowską, co pozbawia go możliwości orzekania.

Zgodnie z art. 69 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2024 r. poz. 334): „Sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba że nie później niż na sześć miesięcy i nie wcześniej niż na dwanaście miesięcy przed ukończeniem tego wieku oświadczy Krajowej Radzie Sądownictwa wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie”.

W myśl art. 69 § 1b wymienionej ustawy: „Krajowa Rada Sądownictwa może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności, jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa jest ostateczna. W przypadku niezakończenia postępowania związanego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziego po ukończeniu przez niego wieku, o którym mowa w § 1, sędzia pozostaje na stanowisku do czasu zakończenia tego postępowania”.

Jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy I NKRS 76/21, dotyczących odwołania X. Y. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia [...] 2021 r. w przedmiocie zajmowania dalszego stanowiska przez sędziego osiągnącego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku, wymieniony sędzia ukończył 65 rok życia w dniu 12 czerwca 2021 r. Oznacza to, że oświadczenie o którym mowa w art. 69 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych mógł złożyć do dnia 12 grudnia 2020 r.

Pismem z dnia 30 grudnia 2020 r. sędzia X. Y. oświadczył Krajowej Radzie Sądownictwa wolę dalszego zajmowania stanowiska sędziego. Natomiast pismem z dnia 31 grudnia 2020 r. wniósł o przywrócenie terminu do złożenia oświadczenia woli dalszego zajmowania stanowiska sędziego.

Krajowa Rada Sądownictwa, uchwałą Nr [...] z dnia [...] 2021 r. w przedmiocie zajmowania dalszego stanowiska przez sędziego osiągnącego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku, powołując się na przepis art. 41 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 269) w zw. z art. 69 § 1b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, umorzyła postępowanie w sprawie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez Pana X. Y. – sędziego Sądu Okręgowego w Kielcach.

Zauważyć trzeba, że uzasadnienie wymienionej uchwały nie jest do końca precyzyjne i spójne. Świadczy o tym chociażby wskazanie art. 69 § 1b Prawa o ustroju sądów powszechnych jako podstawy podjęcia uchwały, mimo iż przepis ten dotyczy kwestii merytorycznych, których Krajowa Rada Sądownictwa, z uwagi na formalny charakter swojej decyzji, nie rozstrzygała. Przepis ten powołuje się zresztą

w uchwale zamiennie z art. 69 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, traktując go jako przepis określający termin do złożenia przez sędziego oświadczenia o woli dalszego zajmowania stanowiska. Niemniej jednak, treść wymienionej uchwały nie pozostawia żadnych wątpliwości, że podstawą umorzenia postępowania było stwierdzenie złożenia przez sędziego oświadczenia po terminie wskazanym w art. 69 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, który zgodnie z utrwaloną i aprobowaną przez Sąd Najwyższy praktyką Krajowej Rady Sądownictwa jest terminem nieprzywracalnym, co czyniło niedopuszczalnym również rozpoznanie wniosku w tym przedmiocie.

W dniu 8 kwietnia 2021 r. sędzia X. Y. wniósł odwołanie od uchwały, składając jednocześnie wnioski o udzielenie zabezpieczenia poprzez wstrzymanie jej skuteczności.

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2021 r., I NO 23/21, wydanym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, udzielono zabezpieczenia w ten sposób, że wstrzymano skuteczność zaskarżonej uchwały.

Postanowieniem z dnia 20 października 2021 r., I NKRS 76/21 (uzupełnionym w zakresie stanu faktycznego i prawnego postanowieniem z dnia 3 listopada 2022 r.) Sąd Najwyższy w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o rozpatrzenie pytań prawnych:

„1. Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej sprzeciwia się przepisowi prawa krajowego, takiemu jak art. w art. 69 § 1b zd. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t. j. Dz. U. z 2020 r., poz. 2072), uzależniającemu skuteczność oświadczenia przez sędziego woli dalszego zajmowania stanowiska sędziego po osiągnięciu wieku przejścia w stan spoczynku od zgody innego organu?;

2. Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej sprzeciwia się przyjęciu wykładni przepisu krajowego, zgodnie z którą spóźnione oświadczenie przez sędziego woli dalszego zajmowania stanowiska sędziego po osiągnięciu wieku przejścia w stan spoczynku jest bezskuteczne bez względu na okoliczności uchybienia terminowi i znaczenie tego uchybienia dla postępowania w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego?”.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2023 r. w sprawie C-718/21, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Wielka Izba) orzekł, że powyższy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest niedopuszczalny, jako złożony przez skład orzekający Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, który nie stanowi „sądu” w rozumieniu art. 267 TFUE.

Postanowieniem z dnia 5 marca 2024 r. Sąd Najwyższy w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych zawiesił postępowanie w sprawie odwołania sędziego X. Y. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z uwagi na konieczność przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Wielka Izba) z dnia 21 grudnia 2023 r., C-718 oraz w wyroku pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 23 listopada 2023 r. Wałęsa przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21) w terminie tam zakreślonym (art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. *per analogiam*).

Oceniając przedstawione wyżej okoliczności z perspektywy unormowania zawartego w art. 69 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, stwierdzić trzeba, że dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy decydujące jest ustalenie konsekwencji złożenia przez sędziego oświadczenia wyrażającego wolę dalszego zajmowania stanowiska poza granicami terminu określonego tym przepisem.

W tej kwestii orzecznictwo Sądu Najwyższego (zob. np. wyroki: z dnia 7 kwietnia 2004 r., III KRS 3/04; z dnia 20 października 2004 r., III KRS 7/04; z dnia 14 grudnia 2004 r., III KRS 8/04; z dnia 6 lipca 2005 r., III KRS 3/05; z dnia 15 grudnia 2015 r., III PO 11/15), orzecznictwo sądów administracyjnych (zob. postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 listopada 2010 r., II SA/Wa 1548/10 i postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 lutego 2011 r., I OSK 92/11), a także literatura przedmiotu (zob. S. Dąbrowski, A. Łazarska [w:] Prawo o ustroju sądów powszechnych. Komentarz, red. A. Górski, Warszawa 2013, s. 307; J. Gudowski, T. Ereciński, J. Iwulski [w:] J. Gudowski, T. Ereciński, J. Iwulski, Komentarz do ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych [w:] Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2009, art. 69) stoją na tym samym stanowisku. Zachowuje ono aktualność mimo kolejnych nowelizacji w obrębie art. 69 Prawa o ustroju sądów powszechnych, gdyż wprowadzane zmiany nie dotyczyły analizowanego problemu.

Przyjmuje się zatem jednolicie, że termin do wyrażenia przez sędziego woli dalszego zajmowania stanowiska, inicjującego postępowanie w przedmiocie uzyskania zgody na pozostanie w stanie czynnym po ukończeniu 65 roku życia, jest terminem prawa materialnego, który nie podlega przywróceniu. Złożenie oświadczenia po terminie jest równoznaczne z jego brakiem. Zgodnie z poglądem wyrażonym w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2004 r., III KRS 8/04, „termin określony w art. 69 § 3 Prawa o u.s.p. (obecnie art. 69 § 1 – uwaga SN) jest szczególnym terminem o charakterze prekluzyjnym (por. poprzednio art. 473 Kodeksu zobowiązań). Nie może on być przywrócony, gdyż nie istnieje żaden przepis (taki, jak art. 265 k.p.), pozwalający na takie rozstrzygnięcie. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 69 § 1 *in principio* Prawa o u.s.p., sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia. Tylko wówczas, gdy złoży w terminie wniosek o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, pozostaje w służbie do czasu zakończenia postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym (art. 69 § 3 zdanie drugie Prawa o u.s.p., obecnie art. 69 § 1b – uwaga SN). Inaczej mówiąc, jeżeli sędzia nie złoży w terminie wniosku, to z dniem ukończenia 65 roku życia następuje skutek materialnoprawny polegający na przejściu w stan spoczynku. Dlatego też niemożliwe jest przywrócenie tego terminu”.

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie zapatrywania te podziela, nie dostrzegając względów systemowych, które przemawiałyby za dokonaniem odmiennej wykładni norm zawartych w art. 69 §1 i 1b Prawa o ustroju sądów powszechnych. Zauważyć też trzeba, że w opinii przedstawionej w sprawie C-718/21, w odniesieniu do rozważanej kwestii, Rzecznik Generalny TSUE wyraził pogląd, że: „Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu interpretowanemu w ten sposób, że spóźnione oświadczenie przez sędziego woli dalszego zajmowania stanowiska sędziego po osiągnięciu wieku przejścia w stan spoczynku jest bezskuteczne bez względu na okoliczności uchybienia terminowi i na znaczenie tego uchybienia dla postępowania w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, pod warunkiem że uregulowanie to jest zgodne z zasadą proporcjonalności”. Trafnie zauważono w tej opinii, że powiązany z terminem z art. 69 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych skutek prekluzyjny stanowi jasny

wymóg proceduralny, który może przyczynić się do obiektywności postępowania i pewności prawa, z korzyścią dla prawidłowej organizacji wymiaru sprawiedliwości. Zaś niemożność przywrócenia takiego terminu prekluzyjnego, z którą wiąże się niedopuszczalność jakiegokolwiek oświadczenia złożonego po jego upływie, co do zasady nie naraża sędziów na żadne naciski ani wpływy z zewnątrz, a ponadto uniemożliwia Krajowej Radzie Sądownictwa skorzystanie w tym zakresie z uprawnień dyskrecjonalnych. Wymieniony termin jest ustalony poprzez odniesienie do wydarzenia doskonale znanego danemu sędziemu i jest wystarczająco długi, aby umożliwić temu sędziemu podjęcie przemyślanej decyzji co do możliwości oświadczenia przez niego woli dalszego zajmowania stanowiska sędziego.

Na gruncie niniejszej sprawy przyjąć zatem trzeba, że na skutek niezłożenia w terminie, o którym mowa w art. 69 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych oświadczenia o woli dalszego zajmowania stanowiska, z dniem ukończenia 65 roku życia, tj. 12 czerwca 2021 r. sędzia X. Y. przeszedł *ex lege* w stan spoczynku, co oznacza, że biorąc udział w wydaniu zaskarżonego wyroku w dniu 11 lipca 2023 r. był osobą nieuprawnioną do orzekania.

Niczego w tym zakresie nie zmienia przewidziane w art. 69 § 1b Prawa o ustroju sądów powszechnych pozostanie sędziego na stanowisku do czasu zakończenia postępowania związanego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziego po ukończeniu przez niego 65 roku życia. Unormowanie to odnosi się do postępowania, którego przedmiotem jest oświadczenie złożone przez sędziego nie później niż na sześć miesięcy i nie wcześniej niż na dwanaście miesięcy przed ukończeniem tego wieku, co w sytuacji sędziego X. Y. nie miało miejsca.

Bez znaczenia dla oceny skutków tej sytuacji pozostaje również postępowanie zainicjowane odwołaniem sędziego od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa i wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia. Zaznaczyć przy tym trzeba, że powodu takiego stwierdzenia nie stanowią jednie wyrażane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zastrzeżenia co do statusu Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3) oraz statusu Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych

Sądu Najwyższego, choć nie można ich oczywiście pomijać. Trudno byłoby przecież nie widzieć, że zostały one wyrażone wprost w przywołanym wyżej wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącym składu orzekającego w sprawie sędziego X. Y., co w wymiarze procesowym skutkowało zawieszeniem postępowania w tejże sprawie do czasu przeprowadzenia koniecznych zmian legislacyjnych.

Choć brak uzasadnienia postanowienia z dnia 29 kwietnia 2021 r., I NO 23/21, w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia nie daje możliwości odniesienia się do argumentacji leżącej u podstaw jego wydania, to nie ulega wątpliwości, iż z uwagi na charakter terminu z art. 69 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, orzeczenie to nie mogło mieć wpływu na treść rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Wskazane w nim wstrzymanie skuteczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia [...] 2021 r. o umorzeniu postępowania nie zmieniło faktu, że sędzia X. Y. nie wyraził w terminie woli dalszego zajmowania stanowiska i nie mogło niweczyć skutku, jakie ten fakt wywołał z mocy prawa.

Sąd Najwyższy, orzekając w niniejszej sprawie, nie traci z pola widzenia potrzeby zapewnienia sędziemu możliwości korzystania z przysługujących mu praw obywatelskich i związanych z nimi uprawnień procesowych, w tym skarżenia decyzji podejmowanych przez organy państwa w istotnych dla niego sprawach, a taką jest z pewnością możliwość dalszego zajmowania stanowiska. Recz jednak w tym, że powyższe jest irrelevantne z punktu widzenia art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., stanowiącego procesową gwarancję realizacji przez oskarżoną prawa do rozpoznania jej sprawy przez sąd ustanowiony ustawą (art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności).

Na koniec, nie sposób też nie dostrzec wpływu, jaki na istniejący stan rzeczy miały dokonywane na przestrzeni ostatnich lat zmiany legislacyjne dotyczące szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości. Nie oceniając słuszności kierunku tych zmian, trudno byłoby jednak uznać, że konsekwencją wdrażania nowych rozwiązań ustrojowych była poprawa jego funkcjonowania w obszarze istotnym z perspektywy rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Wydaje się oczywistym, że ze względu na znaczenie jakie dla bezpieczeństwa obrotu prawnego ma prawidłowość obsady sądu, wszystkie kwestie związane z

ubieganiem się sędziego o przedłużenie okresu pozostawania w stanie czynnym powinny być co do zasady ostatecznie rozstrzygnięte przed ukończeniem przez tego sędziego 65 roku życia. Tymczasem, mimo że od osiągnięcia przez sędziego X. Y. tego wieku upłynęło już ponad 3 lata, postępowanie wywołane wniesieniem przez niego odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie zostało zakończone.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Najwyższy, uwzględniając kasację, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy, będąc w tym zakresie zobligowany do działania z urzędu, na podstawie art. 435 k.p.k. w zw. z art 536 k.p.k., zaskarżony wyrok Sądu odwoławczego uchylił także w stosunku do P. D. , która nie wniosła kasacji, albowiem te same względy przemawiały za wydaniem orzeczenia kasatoryjnego również wobec tej oskarżonej.

O zwrocie opłaty od kasacji orzeczono po myśli art. 527 § 4 k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]